

ГЕНЕРАЛЬНОМУ ПРОКУРОРУ УКРАЇНИ
ПРОКУРОРУ м. Києва

Копії: Президенту України
Прем'єр-міністру України
Уповноваженому з прав людини
Голові Української Гельсінської Спілки
Європейському суду з прав людини
Світовому Конгресу українців
Kirche-in-Not
Amnesty International
Редакціям газет:
«День», «Україна молода», «Столиця» та ін.

МАКАРЧИКОВА ВОЛОДИМИРА ІВАНОВИЧА
Червоноткацька 19-25, 02100 Київ

02.08.07 р.

ЗАЯВА

Прошу захистити мене від протизаконного переслідування з боку працівників Податкової міліції м. Києва.

Останнім місцем моєї роботи була Свято-Михайлівська громада у Дарниці, головою парафіяльної ради якої я є і на сьогодні. 01.01.2000 р. Храмний комплекс по пр. Миру 16, що належить нашій громаді, був брутально захоплений представниками Московського Патріархату з залученням кримінальних угруповань. Безпосередню участь у цих діях, а саме залякуванням, переслідуванням, чисельними перевітками та допитами членів нашої громади, брала Податкова міліція м. Києва (факти документовані). Хоча згідно з законом релігійні організації звільнені від податків.

Я – інвалід II групи, пенсіонер, непричетний до жодної підприємницької діяльності. Але у червні цього року мною знову зацікавилися представники Податкової міліції. Почалися телефонні дзвінки з усним запрошенням «пообщатися» в Управлінні на Шолуденка 31.

Незважаючи на те, що я просив працівників Податкової міліції відкласти зустріч через гіпертонічну кризу (температура повітря сягала 30* С), бо у 2003 я переніс інсульт у важкій формі, вони «люб'язно», без попередження, завітали до мого помешкання після 19.00, наполягаючи на 10-хвилинному спілкуванні для «закриття питання». Щур В.Ф. власноручно заповнив анкету, задаючи мені питання. Більшість пунктів анкети лишилися порожніми. Цю анкету з 3 аркушів він дав мені підписати.

З розмови з п. Щуром я з'ясував, що моя приватна кореспонденція переглядається Податковою міліцією, що п. Щур і підтвердив. Мені незрозумілі підстави подібних протизаконних дій!!!

Я маю вагомі підстави боятися і не довіряти цьому офіційному органу, бо подібні спілкування мені надовго запам'яталися. У 2000 році двічі після розмови віч-на-віч з працівником міліції мене саджали до камери на всю ніч, а на ранок з'являвся підписаний двома «свідками» протокол про те, що я нецензурно висловлювався. Одного разу мене було притягнуто до суду за нецензурщину.

Я впевнений, що реанімована зацікавленість моєю особою пов'язана з тим, що 22 травня 2007 року Судова колегія 5-ї секції Європейського суду з прав людини розглянула заяву нашої громади від 04.01.2001 р. і прийняла позитивне рішення.

28 червня незнайома особа попередила мене по телефону про те, що мені загрожує небезпека і порадила негайно виїхати з Києва. Я сприйняв це як безпідставне залякування, але повідомив про це друзів. Події подальших днів розвіяли мої припущення. До мого помешкання почали добиватися представники Податкової міліції і розпочалася облога мого будинку особами кримінального вигляду.

2-го липня о 17.00 був запланований прийом в резиденції посольства Фінляндії, присвячений історії нашої громади та у зв'язку з позитивним рішенням Страсбурзького суду. Мені довелося виходити з дому і повертатися у супроводі знайомих та членів нашої громади. Одразу ж після повернення о 21.00 почалися дзвінки у двері кожні 10 – 20 хвилин. Я не реагував. О 23.30 по той бік дверей задзвонив мобільний телефон, і чоловічий голос відповів: «Да, здесь, на месте, давай возле школы». З під'їзду вийшов чоловік у шортах відверто кримінального вигляду, сів на велосипед і за декілька хвилин з'явився біля школи, що розташована з іншого боку мого будинку. На нього чекала машина з податківцями, яка чергувала вдень під моїми вікнами.

Я не спав усю ніч. З сьомої години ранку дзвінки у двері відновилися. О 10.30, як тільки з'явилися члени нашої громади, щоб допомогти мені вийти з дому, податківці хутко зникли.

Сценарій 2000 – 2001 року повторюється. Тоді працівники міліції, виходячи за рамки своєї компетенції, примушували громаду припинити судові позови, вимагали віддати Статут і печатку, залякували мене як голову громади на чисельних допитах, намагалися відібрати закордонний паспорт, фабрикували кримінальні справи, вривалися вночі до мого помешкання, лякаючи цим малолітніх дітей та ін. (ці факти задокументовані). Зараз, після рішення Страсбурзького суду, вони поновили свою протизаконну діяльність.

Мені як патріоту своєї держави дуже прикро, що офіційний державний орган використовується структурами Московського Патріархату у міжконфесійних конфліктах.

Зараз я перебуваю за межами України, бо боюся повертатися на свою Батьківщину і боюся за своє життя. Прошу відреагувати на викладені вище факти і надіслати мені відповідь на адресу:

Володимиру Макарчикову
Kirche-in-Not
Postfach 1209
Bischof-Kindermann-St. 23
D-61452 Konigstein

З повагою

Володимир Макарчиков